

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бабілонги Олени Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців першого, другого частини першої статті 12, першого речення частини другої статті 14, частини першої статті 15 Закону України „Про кооперацію“

Київ
28 вересня 2023 року
№ 159-2(II)/2023

Справа № 3-155/2023(287/23)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Лемак Василь Васильович (голова засідання, доповідач),
Головатий Сергій Петрович,
Первомайський Олег Олексійович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бабілонги Олени Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців першого, другого частини першої статті 12, першого речення частини другої статті 14, частини першої статті 15 Закону України „Про кооперацію“ від 10 липня 2003 року № 1087–IV (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 5, ст. 35).

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Бабілонга Олена Миколаївна (далі – Заявниця) звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) абзаци перший, другий частини першої статті 12 (за конституційною скаргою – частини другої), перше речення

частини другої статті 14, частину першу статті 15 Закону України „Про кооперацію“ від 10 липня 2003 року № 1087–IV (далі – Закон).

Згідно з абзацами першим, другим частини першої статті 12 Закону „основними правами члена кооперативу є:

участь в господарській діяльності кооперативу, а також в управлінні кооперативом, право голосу на його загальних зборах, право обирати і бути обраним в органи управління“.

Відповідно до першого речення частини другої статті 14 Закону „асоційований член кооперативу – фізична чи юридична особа, яка внесла пайовий внесок і користується правом дорадчого голосу в кооперативі“.

У частині першій статті 15 Закону встановлено, що „вищим органом управління кооперативу є загальні збори членів кооперативу“.

На думку Заявниці, визначені в Законі обмеження для асоційованих членів кооперативу в праві вирішального голосу на загальних зборах, тобто участі у вищому органі управління кооперативом, а також у праві обирати та бути обраним до органів управління й контролю кооперативу є такими, які мають дискримінаційний характер, що не відповідає частині другій статті 3, частині першій статті 36 Конституції України.

До конституційної скарги долучено копії рішення Господарського суду Одеської області від 13 липня 2021 року, постанови Південно-західного апеляційного господарського суду від 18 листопада 2021 року, постанови колегії суддів Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду від 9 лютого 2022 року.

Обґрунтовуючи свої твердження щодо неконституційності оспорюваних приписів Закону, Заявниця посилається на приписи Конституції України, Господарського кодексу України, Закону, на Рішення Конституційного Суду України від 11 листопада 2004 року № 16-рп/2004, а також на судові рішення в її справі.

2. Розв’язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно з пунктом 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Тобто особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (його окремі приписи), застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право [Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 3 червня 2020 року № 10-уп(П)/2020].

Аналіз змісту конституційної скарги свідчить, що Заявниця, твердячи про порушення її права на свободу об'єднання у політичні партії та громадські організації, гарантованого частиною першою статті 36 Конституції України, не навела аргументів на підтвердження того, що, по-перше, держава втрутилась у це право, унаслідок чого Заявниці заподіяно реальну шкоду, по-друге, таке втручання було зумовлене безпосередньо оспорюваними приписами Закону.

Отже, Заявниця не обґрунтувала тверджень щодо неконституційності оспорюваних приписів Закону в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Зазначене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

3. Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі приписи), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів

суспільного інтересу (частина друга); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити в конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

3.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів убачається, що остаточним судовим рішенням у справі Заявниці є постанова колегії суддів Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду від 9 лютого 2022 року. Отже, Заявниця мала реалізувати право на звернення до Конституційного Суду України з конституційною скаргою до 9 травня 2022 року. Заявниця звернулася до Конституційного Суду України з конституційною скаргою 25 серпня 2023 року, тобто поза межами строку, що його встановлено для подання конституційної скарги.

Заявниця в конституційній скарзі висловила клопотання про поновлення пропущеного строку, вважаючи підставою для поновлення цього строку те, що вона перебувала за кордоном, а тому не мала повного тексту остаточного судового рішення, яке отримала лише тоді, коли повернулася в Україну.

Однак із аналізу клопотання про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги вбачається, що наведені Заявницею обставини не можуть свідчити про необхідність поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги, оскільки з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням у справі Заявниці та до моменту звернення до Конституційного Суду України сплинув значний термін (понад один рік та шість місяців).

Заявниця також порушує питання про необхідність розгляду її конституційної скарги з мотивів суспільного інтересу, проте Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що немає підстав для визнання розгляду цієї конституційної скарги доцільним із вказаних мотивів у розумінні частини другої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, Заявниця не дотримала вимог пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови

у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бабілонги Олени Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців першого, другого частини першої статті 12, першого речення частини другої статті 14, частини першої статті 15 Закону України „Про кооперацію“ від 10 липня 2003 року № 1087–IV на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**